Mänsklighetens återkommande avfall – historiskt, nutid och profetiskt - Pass 2

Spara som PDF

Pass 2

Innehåll

- Om avfall i Israel på Gamla testamentets tid.
- Om avfall i den tidiga kristenheten fram till medeltiden.
- Om väckelserörelser som lyste i mörkret.
- Om avfall i vår tid och före Antikrists framträdande.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Avfall i Israel

Vi skall fortsätta att studera människornas avfall, och nu handlar det om avfallet bland det judiska folket. Kanske man kan säga att det var först i Egypten som Abrahams avkomma blev ett folk, ett judiskt folk, och särskilt i och med att Gud då samlade ihop dem och sedan förde dem ut ur Egypten som en samlad trupp.

Judarnas avfall under ökenvandringen

Ett tidigt exempel på avfall i det judiska folket som Bibeln berättar om, är deras trolöshet mot Gud i öknen. Första gången var bara ca 85 dagar* efter deras uttåg ur Egypten, och detta **trots** alla **enorma** under de hade fått vara med om, både före, under och efter uttåget. De avföll då från ett fåtal enkla bud som Gud hade gett folket inledningsvis. Så en lärdom här är att tecken och under, och även gigantiska mirakler, varken är ett beskydd mot avfall eller en stadig grund för en sund tro. Det är **en** lärdom vi kan dra av detta.

* Uttåget ur Egypten skedde den 15 i den första månaden (nisan). Folket anlände till Sinaiberget i början av den tredje månaden (sivan), vilket motsvarar ungefär 45 dagar efter avresan. Mose gick upp på Sinaiberget för att motta budorden och stannade där i 40 dagar och 40 nätter.

Det ”förbundsord” som Gud gav det judiska folket i början av ökenvandringen var endast att de skulle lyssna till Guds röst, och det innebar i praktiken att följa vad Gud sa genom Mose:

> Jer 7:22-23: ”För på den dag då jag förde era fäder ut ur Egyptens land gav jag dem **inte** några befallningar eller bud om brännoffer och slaktoffer. **Det bud jag gav dem var detta: ’Lyssna till min röst**, så ska jag vara er Gud och ni ska vara mitt folk. Vandra helt på den väg jag befaller er, så ska det gå väl för er.’ ”

Men folket litade inte på Gud, utan ville mer lita till sig själva, kan man säga. Och väldigt snart gjorde de den kända guldkalven som en gudabild för att ha något att dyrka. Sedan fortsatte ohörsamheten och upproret mot Gud under i stort sett hela ökenvandringen. Och jag tycker man kan se deras trolöshet som en profetisk bild för hur det varit i kristenheten under drygt 2000 år. Det har ständigt varit uppgång och fall, väckelse och avfall.

När vi kristna börjar krångla till tron, då tror jag att Gud själv ser till att vi får ett religiöst bråte och krångel med råge, och detta för att vi skall vakna upp på sikt. Här är ett mycket intressant och märkligt bibelord som väl säger oss just något om detta:

> Hes 20:13, 25: ”Men Israels hus var upproriskt mot mig i öknen. De följde inte mina stadgar utan föraktade mina föreskrifter, trots att den människa som handlar efter dem ska leva genom dem… **DÄRFÖR gav jag dem också stadgar som INTE var goda och föreskrifter som**

INTE kunde ge dem liv.”

Visst är detta märkligt? Men nog så intressant!

Summering
Så vad kan vi kristna lära av judarnas öde i öknen? Jo, att det är trofasthet till Gud som gäller. För vår del innebär det då att hålla fast vid den kristna trons enkla grund, att troget hålla oss till evangeliets enkla kärnbudskap, till barnaskapet, och att hålla fast vid att det **endast** är Jesu försoningsgärning på korset som gäller för vår frälsning. Det innebär att vi då kan leva i en trons vila där vi förlitar oss på att Guds Helige Ande, Hjälparen, hjälper oss spontant i vardagen utan att vi behöver utbilda oss – eller utbilda Guds Ande! – i hur han skall kunna hjälpa oss. Vi skall inte hjälpa Hjälparen! Men om vi likt judarna börjar gå vid sidan av Guds enkla väg till vårt ”Löftesland”, och börjar förändra trons innehåll, då kan vi alltså räkna med att Gud kommer att bli en motståndare istället för en Hjälpare!

Dessutom kan vi lära oss att även vi kristna har en ”ökenvandring” att göra. Judarnas vandring tog 40 år eftersom alla de som hade avfallit från Gud skulle dö i öknen innan folket fick inta löfteslandet och ”ersättande” barn skulle växa upp. Vi har också en sådan upprorskraft inom oss, och under vår ”ökenvandring” skall den biten dö bort successivt via helgelsen. Man kan säga att vi föds på nytt i flera steg, precis som att det föddes barn i öknen under de 40 åren som liksom ersatte alla dem som dog i öknen. Helgelsen dödar istället det **inom oss** som är emot Gud, och ersätter det med något friskare.

Och så kan vi lära oss detta: att tecken och under inte är någon säker grund för en sund tro. Inget annat folk har fått uppleva så stora under som det judiska folket fick göra före, under och även efter deras ökenvandring. Ändå avföll de ständigt från Gud. Vi måste alltså bli födda på nytt i vårt inre, för att kunna leva det enkla troslivet tillsammans med Gud, och det kan bara han åstadkomma. Men han gör det bara om vi vill det.

Avfallet efter Josua

Jag tycker det är sorgligt att läsa om det ständiga avfallet bland judarna i GT. När folket intog löfteslandet, fick de ju även då vara med om enorma underverk, som t.ex. det vid Jeriko, men trots det kom snart ytterligare ett stort avfall. Det avfallet kom efter att de hade intagit stora delar av löfteslandet, och efter att Josua hade dött:

> Dom 2:10-13: ”Då växte en annan generation upp efter dem, en som inte kände Herren eller de gärningar som han hade gjort för Israel. Och Israels barn gjorde det som var ont i Herrens ögon och tjänade baalerna. De övergav Herren, sina fäders Gud som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde andra gudar, gudarna hos folken som bodde omkring dem. Dem tillbad de och väckte därmed Herrens vrede. Så övergav de Herren och tjänade Baal och astarterna.”

Vad är det man kan se här som även förkommer i kristenheten? Jo, att efterkommande generationer kan komma bort från tron om de inte fått lära känna Gud vid unga år – främst via sina föräldrar. De äldre i det judiska folket var förmodligen fullt upptagna med att bygga sina nya liv i löfteslandet, precis som vi själva kan vara upptagna med jobb, karriär, hus, trädgård, bilar, fritid, utseende, nöjen, osv. Och då är ju frågan om man som kristen förälder kan, hinner och orkar lära de unga vilken väg de skall vandra.

> Ords 22:6: ”Vänj **den unge** vid den väg han ska vandra, så viker han inte av från den när han blir gammal”

Sedan handlar det ju inte enbart om att *lära* de unga vad som är den rätta vägen, det gäller även att vara en förebild, ett föredöme, att själv leva i linje med Bibelns undervisning.

Här kanske alla vi kristna föräldrar kanske kan känna nöd och skuld, men vi skall inte tappa hoppet om barnens frälsning. Vi skall be för våra barn och barnbarn och överlåta dem i Guds händer!

Kung Sauls avfall

Med tiden blev det så att det judiska folket ville bli som de omgivande folken och därför önskade de sig en kung. Men Gud ville egentligen inte att de skulle ha en kung, för han var deras verklige kung. Men folket fick ändå som de önskade, och den första kungen i Israel blev då Saul. Om hans avfall är det också sorgligt att läsa. Det vi ser hos honom är att han var slarvig med lydnaden gentemot Guds tilltal. Saul blandade t.ex. in egen vinning när det gällde att göra helt slut på det onda folket amalekiterna, och det kostade honom kungakronan.

Detta med egen vinning är inte helt ovanligt bland stora och kända förkunnare, och strävan efter pengar och framgång kan helt klart vara en öppning för avfall. Och sedan kommer omoralen som naturlig följd. ”Kärlek till pengar är **en** rot till allt ont”, står det i 1 Tim 6:10, men det finns så klart andra begär som kan utgöra rötter till ondska.

När profeten Samuel konfronterade Saul för hans ohörsamhet till Guds befallning – som ju hade kommit genom Samuel – då försökte Saul skylla ifrån sig på soldaterna som var med honom. Saul sa till Samuel att det byte som de hade tagit med sig från amalekiterna var avsett för att offra till Herren – vilket var tvärt emot Guds befallning. Gud hade istället befallt att ALLT skulle tillspilloges (förgöras). Samuel sa då detta till Saul:

> 1 Sam 15:22-23: ”Behagar det HERREN med brännoffer och slaktoffer lika mycket som att man lyssnar till HERRENS röst? **Se, lydnad är bättre än offer och lyhördhet bättre än baggars fett**, för upproriskhet är trolldomssynd och trots är synd och avguderi. Eftersom du har förkastat HERRENS ord har han förkastat dig som kung.”

Att lyssna till Herrens röst är **inte** det samma som att höra en röst inne i örat. Det handlar främst om att *hörsamma*, att liksom lyssna in vad Gud säger till oss via sitt Ord. I Sauls fall handlade det om att hörsamma vad Herren hade sagt genom profeten Samuel – som ju var Guds Ord.

Summering
En sådan hörsamhet kan finnas hos oss, och det handlar då om att man tar vara på det man läser i Bibeln och får ljus över; att man rättar sig efter Guds Ord, utan att bli lagisk, som om man trodde att man kan bättra på sin egen frälsning. En sund hörsamhet gentemot Gud skall vara grundad i kärlek till Gud och Sanningen. Och utifrån bibelordet ovan kan vi ju faktiskt tänka så här: är vi inte noga med Guds Ord, då är inte våra offer värda något, och offer kan då t.ex. handla om lovsång eller gåvor. Det bör vi begrunda!

En annan sak vi kan begrunda när vi läser om Saul, det är att Gud inte ville att folket skulle ha en kung, eftersom Gud själv var deras kung. Gud hade ju själv hjälpt judarna i alla deras krig mot de onda folken i löfteslandet, så det behövdes ingen annan kung än Gud egentligen. Profeten Samuel varnade också folket för att begära en kung och för alla de förmåner som en kung skulle få, men de svarade ändå Samuel: *”Nej, en kung skall vi ha så att vi blir som alla andra folk!”* (1 Sam 8:19-20). Det här var alltså det samma som att förkasta Gud.

När jag läser detta ser jag en parallell i den tidiga kristenheten när man utsåg en påve för första gången. Det blev ju faktiskt på motsvarande sätt som när judarna satte en kung över sig. Påven ersätter de facto Gud/Jesus i Katolska kyrkan i [illegible] essutom den officiella titeln ”Kristi vikarie”.

Kung Salomos avfall

Sedan kommer vi till kung Salomo. Vi tänker kanske på Salomo som enbart en vis och gudfruktig kung, som på ålderns höst hade blivit ännu mer vis genom allt han hade upplevt i livet. Men det var kanske på den **riktigt sena** ålderns höst som han skrev bibelboken *Predikaren*, för innan han blev riktig gammal, då var det mycket som Salomo gjorde som var emot Guds vilja och bud.

Vi kan t.ex. begrunda all den rikedom som Salomo samlade på sig. Visserligen hade Gud lovat honom rikedom när han önskade sig vishet istället för rikedom och ett långt liv. Men hur förvaltade Salomo sin rikedom egentligen? Han byggde t.ex. flera och större hus för sin egen räkning än jämfört med Guds hus. Han hade

enormt många hästar och vagnar. Salomo samlade med andra ord på sig enorma rikedomar som han borde delat med sig av till sitt eget folk. Så det känns inte rättfärdigt. I 1 Kung 11:3 står det att han hade 700 hustrur av furstlig rang och 300 bihustrur, och att dessa kvinnor förledde honom till avfall. Vi skall läsa om hur det gick till:

> 1 Kung 11:4-8: ”När Salomo blev gammal, förledde kvinnorna honom att följa andra gudar, så att hans hjärta inte förblev hängivet Herren hans Gud som hans far Davids hjärta hade varit. Salomo följde Astarte, sidoniernas gudinna, och Molok, ammoniternas vidrighet. Salomo gjorde det som var ont i Herrens ögon och följde inte i allt efter Herren, så som hans far David hade gjort. Salomo byggde då en offerhöjd åt Kemosh, moabiternas vidrighet, på berget öster om Jerusalem och likaså en åt Molok, ammoniternas styggelse. På samma sätt gjorde han för alla sina utländska kvinnor, som fick tända offereld och offra åt sina gudar.”

Vi kan nog gissa att det var när Salomo hade blivit som allra rikast som han avföll från Gud. Rikedom och framgång **ÄR** farligt för en sund tro! Lite tänkvärt är det kanske att det i 1 Kung 10:14 står att det guld som årligen kom in till Salomo vägde **666** talenter (en talent var runt 30 kilo, alltså totalt ca 20 000 kilo guld!). Talet 666 dyker bara upp där i texten om Salomo och i Uppenbarelsebokens kapitel 13. Så detta kan man ju grunna över…

Så vad hände då med Salomo när han avföll från Herren på detta sätt:

> 1 Kung 11:9-13: ”Herren blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade vänt sig bort från Herren, Israels Gud, **som två gånger hade visat sig för honom** [det hjälpte alltså inte!]. Han hade gett honom befallning om denna sak: att han inte skulle följa efter andra gudar. Men han hade inte hållit vad Herren befallt. Därför sade Herren till Salomo: ’Eftersom det är så med dig och eftersom du inte har hållit mitt förbund och mina stadgar som jag har gett dig, ska jag rycka riket ifrån dig och ge det åt din tjänare. Men för din far Davids skull ska jag inte göra det så länge du lever. Först ur din sons hand ska jag rycka det. Men jag ska inte rycka hela riket ifrån honom, utan en stam ska jag ge åt din son för min tjänare Davids skull, och för Jerusalems skull, som jag har utvalt.’ ”

Summering

Gud splittrade alltså Salomos rike i två delar, Juda och Israel, och de fick då var sin kung – detta på grund av Salomos avfall. Allt det här påminner om Katolska kyrkan som växte sig så oerhört stor och prålig, och som med tiden blev enormt rik och fick otäckt mycket makt. Och det blev en totalt avfallen kyrka som sysselsatte sig med avgudadyrkan, förföljelser, tortyr och krig. Men med tiden sände Gud splittring även i kristenheten, och det resulterade så småningom i reformationen som ägde rum när Katolska Kyrkan kanske var som mäktigast. Även reformationen resulterade i en uppdelning i två riken: katolicismen och protestantismen – om man förenklar historien lite.

Splittringen efter Salomo var alltså från Gud. Och den splittring som skedde i kristenheten i och med reformationen kan vi också tillskriva Gud. Det är ofta så som Gud går till väga – vilket vi ju sett med splittringen vid Babels torn. Kan vi förvänta oss att sådant här händer igen framöver? Ja, det tror jag, men kanske i mindre omfattning. Jesus bekräftade detta Guds splittrande strategi med dessa ord:

> Luk 12:51: ”Tror ni att jag har kommit för att skapa fred på jorden? Nej, säger jag er, inte fred utan splittring.”

När kristenheten är avfallen, då kommer Gud ibland med väckelser som splittrar. Falska väckelser där kändisförkunnare står i arenor och skryter om alla framgångar och bravader, det kan ju också splittra. Men Guds väckelser uppstår vanligen i det lilla, och bland enkla människor. När sedan väckelser växer och blir stora och omtalade, då klingar de alltid av, och/eller blir osunda. Det beror ofta på att man ger utrymme för mänskliga förmågor och metoder, och då lämnar beroendet av den Helige Ande.

Senare avfall i Israel

Detta var långt ifrån allt om det judiska folkets avfall, men det får räcka. En sista sak skall jag dock nämna, och det är att deras avfall ledde till en förfärlig blindhet inför tidens tecken; de förstod inte att det var deras egen Gud som besökte dem i mänsklig gestalt när Jesus trädde fram. Många profetior i GT gick då i fullbordan. Ändå såg de inte att Jesus var deras efterlängtade Messias som dök upp. Och värst av allt var ju att de själva utlämnade Jesus till att korsfästas! Men allt detta blev till en välsignelse för oss hednakristna, och det var helt enligt Guds plan – det får vi inte glömma! Och Gud har inga A- och B-planer; allt han planerar går som han har tänkt!

Den avfallna kristenheten, som ofta i högmod pekat på judarnas misslyckanden, kommer att gå ett liknande öde till mötes, fast i en slags omvänd form, och det kommer att ske man välkomnar Antikrist som Kristus. De grekiska orden *anti christos* i grundtexten, skall framförallt översättas med ”istället för Kristus” – vilket ju passar bättre in på just personen Antikrist eftersom han kommer att utge sig för att vara Gud/Kristus. Hur undgår man att haka på just det sista stora avfallståget? Jo, enbart genom att överlåta sitt liv helt och fullt i Herrens händer och ta del av hans manna genom att bli bibelläsare. Judarna behövde äta mannat under sin ökenvandring för att inte hungra. Och vi måste äta vårt “manna” under vår ökenvandring för att inte blir ”andligt undernärda”. Och så en viktig sak till: kärleken till sanningen:

> 2 Tess 2:9-10: ”Den laglöses ankomst är ett verk av Satan som kommer med stor kraft och med lögnens tecken och under. Med ondskans alla konster bedrar han dem som går förlorade, **eftersom de inte tog emot kärleken till sanningen** så att de kunde bli frälsta.”

Vi kan alltså få **ta emot** kärlek till sanningen, så det är något vi absolut skall be om lite då och då!

Avfall i kristenheten

Nu skall vi titta in i kristenheten, och här är det ingalunda så att det står bättre till med vår trofasthet till Gud jämfört med det judiska folket. Men många kristna menar ändå att Guds projekt med judarna misslyckades, och att hans plan med oss kristna minsann istället är en enorm framgång. Att tänka så är en del i det man kallar för *ersättningsteologi*. Men Gud har **inte** förkastat sitt folk, judarna, som Paulus beskrev i Romarbrevets kapitel 11. Guds plan med judarna går vidare framåt, och vi kristna har fått komma in på scenen i en slags biroll – som ser ut att vara huvudrollen just nu – men så är det inte om vi ser till vad Bibeln har att säga om detta. Så Nya testamentets förbund är egentligen ett **förnyat** förbund som Gud slöt **med det judiska folket**, men som vi hedningar nu har fått ta del av.

Den tidiga kristenheten

Som du säkert känner till var det tron på Jesus och Andens utgjutande över lärjungarna som kickstartade den kristna församlingen. Men väldigt snart började en del kristna överge troheten till Gud och evangeliet, och så kom det in ”tillägg”

till evangeliet, och så småningom dök det upp kompletta villoläror.

När de första kristna och apostlarna dog ut blev problemet med kringresande **falska** apostlar och profeter större och större. De försökte skaffa sig inflytande över de lokala församlingarna, vilket innebar att konflikter uppstod. Det finns en skrift som härstammar från ca år 100 och som bekräftar dessa konflikter i den tidiga kristenheten. Den skriften heter *Didache* (uttalas didaké). Den kallas också för ”De tolv apostlarnas lära”. I den finns det bland annat råd till församlingarna hur de skulle hantera kringresande apostlar och profeter, och hur de kunde bedöma om de var falska eller inte. Här kommer nu lite ifrån kapitel 11 i Didache. Kanske detta är råd som kan användas även i vår tid?

> ”Låt varje apostel som kommer till er bli mottagen som om han vore Herren. Men han skall inte stanna mer än en dag, eller om så är nödvändigt även en andra dag. Om han stannar tre dagar **är han en falsk profet**. Och när en apostel reser vidare, låt honom inte ta emot något mer än bröd tills han kommer fram till sitt natthärbärge. Om han ber om pengar **är han en falsk profet**. Och om en profet undervisar sanningen, men inte gör vad han lär, **är han en falsk profet**.”
> *Ur Didache - de tolv apostlarnas lära, kapitel 11*

Det här går kanske inte att ha som en mall för alla församlingar idag, men det är ändå tänkvärt hur de första kristna resonerade.

Församlingsledare i den tidiga kristenheten kallades på grekiska för *episkopos* och ifrån det ordet har vi fått ordet biskop. Men vad en *episkopos* var i de första församlingarna, det var en något helt annat än vad en vad en *episkopos* senare blev och vad en biskop är idag.

Vid slutet av det första århundradet började ett ”galopperande avfall” ta form. Olika episkopos slog då vakt om sin ställning i sina församlingar och det ledde så småningom till det så kallade *enmans-episkopatet*. En enda man satte sig då över de andra i församlingen. Dessa episkopos började senare träffas i särskilda möten, i s.k. *synoder* (kyrkomöten, kyrkostyrelser). Det var vid den här tiden som den gammal-katolska kyrkan växte fram. Man förde in judiska ämbets- och offertankar, och man skapade en hierarkisk och sakral ordning med Gamla testamentets prästritualer och tempelritualer som förebild. Den här nya ordningen med ämbeten, hierarkier och mytiska riter var inget som fanns i den första kristenheten. Man hämtade även in inspiration från hedendomens riter för

att lättare locka folk till sig.

Vid samma tid övergick kristenheten från att vara ”församlingen” till att bli ”Kyrkan” – ett ord som inte finns i Bibeln. Denna *Kyrka* blev snabbt en ämbetskyrka med hierarkier, vigningar, sakrament, ritual och olika kultliknande handlingar. Dop och nattvard omformades till att vara närapå mysterier. Nattvarden blev en slags god gärning och ett offer som kunde ge andliga fördelar. Endast vigda präster fick lov att förrätta dop och nattvard. I kyrkorna fanns särskilda platser för präster och andra platser för vanligt folk. Gudstjänsterna fick mer och mer av liturgiskt innehåll.

Så småningom var det församlingen i Rom som blev basen för den spirande och allt mäktigare Katolska kyrkan. Vid den tiden började också Roms biskop göra anspråk på att vara hela kristenhetens överhuvud, alltså den första påven – som INTE var Petrus. I denna kyrka tog de sedan fram strukturer, gudstjänstordningar, dogmer och annat, som de menade att **alla** kristna i hela den då kända världen skulle acceptera och underordna sig. Allt detta var så klart ett enda stort avfall från det enkla evangelium som de första apostlarna predikade.

Ifrån sådan här kyrkohistoria finns mycket att begrunda och dra nyttiga lärdomar från. Hjalmar Holmquist och Gunnar Westin var två mycket kunniga kyrkohistoriker som är väl värda att läsa. Jag har hämtat en del av denna information från dem.

Medeltiden

Om vi ser på hur den Katolska kyrkan utvecklades, från kejsaren Konstantins tid och fram mot medeltiden, så kan man verkligen tala om ett galopperande avfall.

För ett antal år sedan läste jag en bok skriven av en före detta katolsk jesuitpräst som hette Peter de Rosa (1932-2024). Han lämnade prästtjänsten 1970. Boken jag läste har titeln *Vicars of Christ: The Dark Side of the papacy* (”Kristi vikarier: påvedömets mörka sida”). Den gavs först ut 1988. Boken är en saklig undersökning av den roll som påvarna spelat i historia, kultur, etik, politik, och den är även en undersökning av deras vanligen mycket korrupta personligheter.

Peter de Rosa avslöjade saker om historiens påvar som jag tror de flesta svenskar inte har någon aning om. Han skrev om hur de flesta påvar skaffade sig just positionen som påve genom maktspel, intriger, släktskap, korruption, mutor, hot, och till och med genom mord. Flera påvar var homosexuella, de hade älskarinnor och undangömda barn. Minst en påve var avgudadyrkare, många var inte alls

troende, flera var brutala mördare. I boken står det att präster, biskopar, kardinaler och påvar ofta hade flera älskarinnor och var återkommande kunder hos prostituerade. Påvarna både hotade och avsatte kungar och andra makthavare och var mer förmögna än de flesta.

Citat från boken om påvarna

> "Många var söner till präster, biskopar och påvar, några var oäktingar, en var änkling, en annan tidigare slav, flera var mördare, några otrogna, några var eremiter, några kättare, sadister och sodomiter, många blev påvar genom att köpa påvedömet (simoni), och fortsatte sina dagar med att sälja heliga saker och att håva in pengar, en åtminstone var satansdyrkare, några var fäder till oäkta barn, några var otuktiga och äktenskapsbrytare i stor skala, några var förvånansvärt gamla, några var förvånansvärt unga [en var bara 11 år!], en del blev förgiftade, andra strypta, värst av alla var de som tillbad en gud av granit."
>
> "De var mindre Kristi lärjungar än av Belial, mörkrets furste. Väldigt många var sexuellt liberala, mördare, äktenskapsbrytare, krigshetsare, tyranner, simonister [köper och säljer religiösa befattningar] som var beredda att sälja allt heligt. De var nästan alla mer involverade i pengar och intriger än i religionen."
> *Vicars of Christ: The Dark Side of the papacy* **-** Peter de Rosa

Det finns mycket annat att lyfta fram ur denna uppseendeväckande bok, som t.ex. att påven Innocentius III (1200-talet) beordrade utrotning av de evangeliskt troende invånarna i den franska staden Albi, eftersom Kyrkan ansåg att de var kättare. En del menar att bortåt 125.000 människor mördades i detta interna korståg, som pågick under flera år. Alla skrivna verk av albigenserna förstördes också, så tyvärr finns inget sådant sparat.

En annan påve, Gregorius VII (1000-talet) startade ett helt institut som arbetade med att förfalska historiska dokument enbart i syfte att ge påvedömet mer makt och egendomar. Detta institut pränglade ut mängder av sådana dokument. Ett känt förfalskat dokument från tidigare år användes av påven Stefan III för att just ge påvedömet mer mark i Italien. Det dokumentet kallas för ”Konstantinska donationen” (finns att läsa om i Wikipedia).

I det här ser vi hur fruktansvärt snett den så kallade kristenheten kan hamna efter många år av galopperande avfall. Kan det hända igen? Jag skulle inte bli förvånad om det kommer någon form av repris på det här framöver eftersom kristenheten i stora delar är inne i ett galopperande avfall.

Så vad gör då Gud när kristenheten skenar iväg i avfall? Jo, han sänder andligt uppvaknande och väckelse, som i sin tur splittrar. Jag tror det är svårt, kanske rent av omöjligt att be fram väckelse; väckelse kommer enbart när tiden är mogen för det och när Gud vill det.

Viktiga ljusglimtar i avfallsmörkret
Som vi sett var det ett ständigt avfall på Gamla testamentets tid, men där fanns ändå vad man kan kalla för ”små eldar” av trofasthet till Gud. Det ser man t.ex. hos alla de profeter som Bibeln nämner. Det fanns helt klart ännu fler sanna profeter och sanna troende, men som inte nämns i Bibeln. Sedan fanns det kungar som stod för en trofasthet till Gud och hans Ord, och störst av dem alla är så klart kung David.

Men långt efter David kom det vid några tillfällen kungar som förde med sig kortare perioder av andligt uppvaknade och andlig storstädning, och främst av dem var Hiskia och Josia. Kungen Jehu är lite rolig, för han rev ner baalstemplet som fanns vid hans tid, och av det virket byggde han dass! Men den största reformationen kom med kung Josia. Han gjorde fullständigt upp med **allt** avguderi, **alla** avgudabilder, bildstoder och offerhöjder som fanns i hans rike, alltså i Juda rike. Och så slöt han ett förbund mellan Gud och folket att de alla skulle följa Herrens bud och stadgar. Tyvärr var hans reformation förhållandevis kortvarig, bara ca 23 år, och med hans son Jojakim kom nästa avfall.

Men även i kristenheten har det dykt upp små eldar under i stort sett hela den kristna historien. Det är främst i små grupper som det rena evangeliet levt vidare. Här är några exempel:

Valdenserna – 1100-talet i Italien – de fick fly upp i Alperna, undan Kyrkans förföljelser.

Albigenserna – 1200-talet i Frankrike – Kyrkan tillintetgjorde så gott som alla evangeliskt troende i staden Albi genom ett korståg dit. Kyrkans män brände dessutom albigensernas alla skrifter.

Lollarderna (”mumlarna”) – 1300-talet i England – John Wycliffe var en förgrundsgestalt. En annan ledare, John Oldcastle, mördades av Kyrkan, och efter Wycliffes död grävde Kyrkan upp hans ben och brände dem.

Husiterna – 1400-talet i Böhmen/Tjeckien – ledaren John Hus, brändes på bål av Kyrkan.

Reformationen – Martin Luther, man kan nästan säga att reformationen innebar ett förnyat förbund med Gud utifrån evangeliet och en tro som innebar: Nåden allena, Skriften allena och Tron allena!

Anabaptisterna – 1500-talet i Schweiz – de blev förföljda på grund av att de stod för vuxendop, de blev till och med förföljda av Luther som enbart stod för barndop.

King James Bibel – 1611 – en mycket viktig översättning för hela den evangeliska kristenheten!

Herrnhutarna – 1700-talet i Tyskland – rörelsen påverkade EFS i Sverige. *Pietismen*, kallas denna rörelse ibland.

Reformationen i Sverige – startade 1527 – som ett led i att Gustav Vasa blev kung 1523.

Alla dessa rörelser var nog inte helt bibeltrogna rakt igenom, men de var ändå väckelserörelser som värnade om det enkla evangeliet och som gick emot den stora ”skökokyrkan”.

Roparna – elden börjar flamma upp i Sverige

Videofil

Runt år 1840 i Sverige, började plötsligt barn och unga, oftast flickor och yngre kvinnor, att ropa ut ett omvändelsebudskap, ett väckelsebudskap! De ropade ut sin nöd över eländet och uppmanade folk till att sluta supa, sluta upp med omoralen och att söka Gud till bättring och frälsning. Budskapen kom helt spontant. ”Roparna” – som de kallades – kände en inre nöd som de inte kunde hålla inom sig utan var tvungna att bara ropa ut. Budskapet var aldrig nedskrivet eller förberett, det var ord som bara flödade fram, **men** med Bibelns budskap som utgångspunkt. Och var inte organiserade på något sätt.

Med tiden började folk samlas till större möten. Ett typiskt roparmöte började med sång, sedan läsning av något bibelord, och så en predikan som ofta var kort, runt 5-10 minuter. Många drogs till dessa möten, oftast enkla människor. Rörelsen började i Småland och spred sig sedan till Västergötland, Värmland och Närke. Detta blev en grund till de olika väckelse- och frikyrkorörelserna som

uppstod senare.

Det budskap som roparna förde fram var evangeliet. Det var ett hoppets budskap till människor som var tyngda av synd, alkohol och elände. I tidningsartiklar från den här tiden skrevs det att: många slutade med supandet och blev helnyktra, moralen förbättrades betydligt, och det blev även lugnare och vänligare i samhällena.

En sak som kan bekräfta att roparrörelsen lade grunden till de olika väckelse- och frikyrkorörelserna som uppstod under den senare delen av 1800-talet, det är att där det länge funnits en stor frikyrklighet, där var också roparna som flest. Och där det saknades ropare blev frikyrkligheten mindre – generellt sett.

Parallellt med frikyrkorörelsen uppstod nykterhetsrörelsen, som ofta startades av frikyrkofolk. Dessa två rörelser och folks omvändelse och frälsning var den huvudsakliga anledningen till att svenskarnas supande och annan omoral minskade drastiskt.

Allt detta bidrog till att vi fick ett så fritt, framstående och jämförelsevis välmående land. Helt klart är det att utan de evangeliska väckelserna så skulle inte Sverige blivit vad det blev. Och man kan lätt dra slutsatsen att när den bibelförankrade evangeliska tron etablerade sig i Sverige, så välsignade Gud ing.

Avfallet i vår tid

När började sedan **avfallet** från den evangeliska tron i Sverige? Var det kanske på 1960-talet? Jag vet inte helt säkert, men helt klart började ju en slags frigörelseprocess på 60-talet, och ofta nämner man 1968 som en start för det här.

Du som jag vet hur vårt land – trots alla välsignelser från Gud – har vänt Gud ryggen. Det började alltså med ett avfall från trofastheten till Gud och hans Ord,

och sedan kom omoralen och det galopperande avfallet successivt – och det galopperar fortfarande. Jag som var ung på 70-talet kan jämföra den tidens problem med det som vårt land brottas med idag. Det är en enorm skillnad! Vi är i en såpad utförsbacke! Och vad kan då åstadkomma en positiv förändring – sett ur ett bibliskt perspektiv? Ska man bara ta i med hårdhandskarna?

Glöm inte historien!

Vi skall alltid minnas vår historia, vad som förde Sverige ut ur ”träldomshuset”, vad det är som kan lura oss tillbaka dit, och hur vi kan komma ur det igen. Herren sa så här till det judiska folket för att de skulle minnas sin befrielse, och detta är ord som gäller även oss men orden skall så klart översättas till vår tid:

> Dom 6:8-10: ”Så säger Herren, Israels Gud: Jag har fört er upp ur Egypten och hämtat er ut ur träldomshuset. Jag har räddat er från egyptiernas hand och från alla era förtryckares hand. Jag drev bort dem framför er och gav er deras land. Och jag sade till er: Jag är Herren er Gud. Ni ska inte frukta de gudar som dyrkas av amoréerna i vilkas land ni bor.”

Gud förde via det rena evangeliet Sverige ut ur träldomen, vi blev av med många fiender, vi fick ett land som flödade av ”mjölk och honung”, och många svenskar lärde sig att vila i Guds omsorg och beskydd. Så om skall vi se en positiv och hållbar förändring i landet så är det inget annat än *omvändelse* som gäller, och då är det omvändelse till trofasthet gentemot Gud och hans Ord, och därmed det enkla, rena evangeliet. Personligen tror jag att en sådan väckelse kan starta om Gud så vill, och i så fall i små församlingar och hemgrupper där man ber och läser Bibeln.

Den yttersta tiden med Antikrist

Jag skall avsluta med att nämna något om den yttersta tiden och Antikrist. Det är alldeles för få som talar om honom idag. Kanske han redan står i tamburen? Här är Jesu ord till församlingen i Filadelfia, en stad som låg i nuvarande Turkiet:

> Upp 3:10: ”Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur **prövningens stund som ska komma över hela världen för att pröva jordens invånare**.”

Jag tror detta handlar om förförelsen när Antikrist dyker upp. När den prövningen kommer över alla folk, vilka är det då som väljer att följa honom? Han kommer helt klart att träda fram som en messias som städar undan många problem i världen, och **därför** får folk en slags trygghet, men en **falsk** trygghet. Vilka är det då som väljer att följa honom? Jo, det blir alla som inte är sanna troende, och som tacksamt kommer att ta emot Antikrist och hans problemlösningar. ”Make the world great again” – kanske blir hans paroll!

I den yttersta tiden kommer det alltså att ske ett globalt avfall från det som varje människa egentligen innerst inne vet är rätt och fel, sant och falskt. Paulus skrev att Gud och hans skapelse egentligen är tydliga för varje människa:

> Rom 1:19-21: ”Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem. **Ända från världens skapelse syns och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur, genom de verk han har skapat**. Därför är de utan ursäkt. Trots att de kände till Gud prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan de förblindades av sina falska föreställningar så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan.”

Crescendot för detta mänsklighetens gemensamma avfall blir alltså att man lyfter fram Antikrist som sin globala ledare och dyrkar honom som om han vore gud. Något i stil med Nimrod, upprorsmannen vid Babels torn, han som var den **förste** världsledaren på jorden. Antikrist blir den **siste**. Man kan fråga sig vem han är? Lever han idag? Ja, det tror jag, han är säkert vuxen också. Men ”den röda mattan” är inte fullt utrullad för honom ännu. Avfall, kriser och katastrofer kommer att funka som den röda mattan, och människors fruktan för olika saker driver dem rakt in i famnen på Antikrist!

Men tack o lov har vi kristna en **annan** famn att söka oss till. Så ta nu med dig Bibelns hälsning, att det är kärlek till den famnen, ”kärlek sanningen” som kan rädda oss från avfall, oavsett vad det finns för lockande avfallsvägar. Pass 3 handlar om 12 avfallsvägar som jag ser i kristenheten i vårt land.

/Lennart

Till Pass 3 -→

←- Till Pass 1